

Jeg vil gerne tilføje med Hensyn til Bankinspektørens Gerning, at hans Op-gave formentlig maa være at afværge Bank-sammenbrud, hvor dette lader sig gøre. Det kan ikke være Meningen med Loven om Banktilsynet, at dette Tilsyn saa ofte, som det er muligt, skal fremkalde økono-miske Katastrofer. De Aar, der var gaaet forud for den nu afskedigede Mands An-sættelse, havde jo ført mange Banker ind i Forhold med opskruede Værdier og ind i tvivlsomme Foretagender, men Foreta-gender, som jo dog havde betydende Befolk-ningskredse bag sig, som f. Eks. Mælke-eksporten. Det var jo ikke en eller anden ligegyldig Svindler, der kom rendende med denne Forretning og laante Millioner dertil i Andelsbanken, det var gode solide Be-folkningskredse, der stod bag dette Fore-tagende. Og var ikke noget lignende Til-fældet i Sydfyn? Drejede det sig ikke og-saa her om landbrugsøkonomiske Foreta-gender, der var baserede paa en vis Til-slutning fra betydende Befolkningskredse? Jeg tror, det vilde have været yderst farligt, om Banktilsynet i den Situation, hvori Landet nu overhovedet var kommet, takket være Kapitalismens Uморal og Spekulation, var gaaet rigoristisk frem i de uhyre mange Sager, der har foreligget.

Nu taler man om de to Sager her i Dag, og man kan jo egentlig mene, at der saamænd var Stof nok i disse baade til Eftertanke og Arbejde i lang Tid, men de er jo kun en Brøk-del, en ganske ringe Del af de mange Sager af lignende Beskaffenhed, som i mere eller mindre udstrakt Grad har foreligget for Banktilsynet i de forløbne Aar. Tro dog endelig ikke, at det er den eneste Svindler, der har eksisteret!

Det gjaldt selvfølgelig for Banktilsynet ikke mindst om at faa fast Bund i det økono-miske Liv, og hertil krævedes ikke en rigo-ristisk Fremgangsmaade med hurtigst mulig Ordning af Ditten eller Datten, nej, hertil krævedes Undersøgelse og den nødvendige Tid til Undersøgelse. Og Bankinspektøren havde ikke Beføjelse til at gaa frem paa anden Maade. Han har, som jeg sagde før, ikke Beføjelse til at gaa ud fra, at de Bankledere, han efterhaanden kommer til at staa overfor, er Personer, som vil udvise bedragerisk Ad-færd, han maa altid gaa ud fra det modsatte, selv om sørgelige Kendsgerninger nu og da viser, at han har taget fejl i denne Henseende.

Hvis man tager Hensyn til disse Syns-punkter, er der ikke i Faaborg-Sagen noget Grundlag for Anklage mod Bankinspektøren, altsaa hvis man gaar ud fra det, der maa være Hovedopgaven for Bankinspektionen:

at undersøge grundigt, at tilvejebringe fast Bund for de Virksomheder, som det er Bank-inspektionens Pligt at undersøge, og at und-gaa, hvis det er muligt, Banksammenbrud, der fører til Tab af Sparerens Penge og til Ødelæggelse af Erhvervsforetagender, der er bygget op i Tilslutning til Bankerne. Naar man erindrer alt dette, vil man særdeles vel kunne forstaa, at der bør udvises en vis Lem-fældighed i Begyndelsen af en saadan Sags Undersøgelse, nemlig den Lemfældighed, der muliggør den virkelig indgribende Under-søgelse og giver den fornødne Tid til at se, hvorvidt der er Ærlighed og Soliditet bag den Overflade, som Bankinspektøren først faar Øje paa.

Jeg tillader mig at paastaa, at i de Tider, vi har oplevet, med den Syndflod af Svin-del og slet Administration, der har været in-denfor Bankverdenen, vilde ingen kunne for-valte dette Embede — et af de farligste, og jeg paastaar, et af de vanskeligste Embeder, der overhovedet er — uden at komme i Situationer, som medfører, at der bagefter særdeles vel kan rejses Tvivl om, hvorvidt man her eller der har handlet absolut rigtigt eller maaske urigtigt; selv om man var nok saa dygtig og fremragende, vilde ingen i de Tider, vi har været ude i, have kunnet und-gaa at komme ind i Forhold, som man maaske selv bagefter vilde erkende, at man burde have taget og behandlet paa en anden Maade, end det skete.

Hvad jeg nu har sagt om Bankinspek-tøren i al Almindelighed, gælder naturligvis ogsaa om hans Forhold til det andet An-klagepunkt og til de Sager overhovedet, som jeg forudsætter, at den højtærede Handels-minister efterhaanden vil optage til Under-søgelse fra den svundne Tid. Hvad Andels-banken angaar, glædede det mig paa en fra-værende Mands Vegne at høre ham blive taget til Naade af Venstres Minister — jeg tænker paa Forstkandidat Dalsgaard. Er nogen Mand blevet slet behandlet af Venstre, er det denne Mand, som i Dag er den højt-ærede Handelsministers Hovedvidne. Han er blevet æreskændt i Venstres Presse, blevet kaldt Kværlant, en gal Mand og mangfoldige andre Ting. Da Manden blev ved at ville skrive Artikler om Andels-banken, nægtede man ham Husly, til sidst tyede han til „Social-Demokraten“, der selv-følgelig gav ham Husly. Venstre havde virkelig ikke Brug for Dalsgaard den Gang, tværtimod, de saa hellere hans Hæl end hans Taa, som Ordsproget siger, men nu har han altsaa faaet en Slags Oprensning. Jeg tæn-ker, at denne Mand sidder ovre i Jylland og glæder sig over, at han saaledes er kommet